

Nemzedék hangja vagy fiatalos fellobbanás?

A történelem során mindig felvetődött a kérdés: vannak-e nemzedékek? Amennyiben igen, létezik-e nemzedéki kérdés? S ha igen, ki oldja meg azokat: a kor emberei vagy az utánuk jövők? Mivel egy időben több nemzedék is él együtt, nehéz eldönteni, hogy a lázadó ifjúság vagy a tapasztalattal rendelkező idősebbek véleménye kell hogy legyen az uralkodó, hiszen a nemzedékek közötti harcok okozója mindig az, hogy mindenki a saját gondolatait, meglátásait, észrevételeit tartja korszerűnek és fontosnak. Az idősebbeknek tapasztalataik vannak, a fiataloknak terveik. Az idősebbek igyekeznek megvédeni mindazt, amit életük során létrehoztak, a fiatalok új értékeket szeretnének létrehozni: néha ráépíteni a már meglévő alapokra, néha – lerombolva a régit – az alapok megépítését is újrakezdi. Az idősebbek folyton arra hivatkoznak, hogy mindent munkával, küzdelmek árán hoztak létre, a fiatalok rövidtávon igyekeznek célt érni, nem hajlandók időt áldozni a hosszabb utak bejárására, úgy gondolják, nem időskorukra kívánnak ki- vagy beteljesedni, célt érni, vágyaiknak megfelelően élni, hanem fiatalon. A mai fiatalok számára felvetődik egy nagyon fontos kérdés: egyedül vagy közösségben? Egyre kevesebben vannak, akik kéz a kézben haladva, egy

közösségben kívánják elérni a céljaikat, sokkal többen próbálják a saját útjukat járni, egyéni sikereket elérni, az önmegvalósítás eszközeit felhasználni.

A Szamos Diákirodalmi Kör tagjai is keresik az utat az önkifejezéshez. Néha egyénileg, néha csoportokban, néha csoportban... Még nagyon az út elején járnak, az viszont látszik, hogy egy nehezen járható út áll előttük. Ha együtt vannak, megtapasztalják a közösség megtartó erejét, a mai viszonyok és körülmények között a közösségi létért is meg kell küzdeni.

Mindenkinek megvan a maga gondja és nehézsége, ezek leküzdése sem egyszerű, valamiről mindig le kell mondani. Minden lélek vágyik valamire, ezek a vágyak sokszor találkoznak az azonos korúak szellemiségében; a legtöbb esetben nem az egyének, nem a kisebb vagy nagyobb közösségek döntenek el létfontosságú dolgokat, hanem a világ, amiben élünk, aminek a befolyása alól nem könnyű úgy kimenekülni, hogy az ne okozzon veszteséget az élet valamelyik oldalán. Azok, akik megpróbálnak mozdítani valamit a világon, járhatnak sikerrel, de arra is fel kell készülniük, hogy az, ami megmozdul, könnyen rájuk borulhat, és ott maradhatnak a romok alatt. Lehet lázadni bármi ellen, de

ritkán történik meg, hogy az, aki ellen lázadnak, beismeri a változás szükségességét. A szellemi megmozdulások, az újjító törekvések csak akkor lehetnek győztesek, ha azok háttérbe szorítják a régit, vagy ha a korszerűtlenné vált szellemi termékek hordozói felismerik az új szükségességét.

Mi a céljuk a Szamos Diákirodalmi Kör tagjainak? Azért írnak, mert egy olyan korcsoportot képviselnek, amelynek tagjai számára az írás az önkifejezés egyik eszköze vagy valóban úgy érzik, van olyan mondanivalójuk, amivel egy „nemzedék” nevében

szólalnak meg a maguk hangján azt remélve, hogy meghallgatásra talál-
nak? Az, hogy van mondanivalójuk, hogy van bennük kitartás, bizonyítja az olvasó kezében lévő második diákirodalmi antológia. A *papírfecnik a szélben* elég sok helyre ellebegnek, viszik a fiatalok gondolatait, üzeneteit, és majd egyszer eldől, hogy egy nemzedéket képviselnek, vagy csupán fiatalos felforrásaikban írták tele a papírfecniket.

Elek György,
a Szamos főszerkesztője

Delta, Tíz, tíz, tiszta víz kiállítás, 2022, Kolozsvár, Románia